

π. Λίβυος: “Έφυγες, αλλά δεν μας άφησες”

/ Γνώμες

«Έν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε...»

Τι παράξενη φράση.

Έφυγες, αλλά δεν μας άφησες.

Ίσως γιατί η αληθινή αγάπη κάνει κάτι που δυσκολεύεται να καταλάβει η λογική: μετατρέπει την απουσία σε έναν άλλο τρόπο παρουσίας.

Δεν αγαπάμε μόνο ό,τι βλέπουμε και αγγίζουμε. Υπάρχουν άνθρωποι που έφυγαν από τη ζωή μας κι όμως εξακολουθούν να κατοικούν μέσα μας περισσότερο από ανθρώπους που συναντάμε κάθε μέρα.

Γιατί ο άνθρωπος δεν είναι μόνο ένα σώμα που βρίσκεται δίπλα μας. Είναι σχέση.

Είναι μνήμη. Είναι παρουσία μέσα στην καρδιά του άλλου.

Κι ίσως εδώ βρίσκεται κάτι βαθιά ελληνικό. Ο λαός μας δεν έμαθε την Παναγία ως μια θεολογική ιδέα. Την έκανε σχέση. Της μίλησε σαν να μιλά στη μάνα του. Της άναψε καντήλια, της πήγε τάματα, έκλαψε μπροστά στην εικόνα της και στις δύσκολες ώρες δεν είπε μια θεολογική πρόταση.

Είπε δύο λέξεις: «Παναγία μου...»

Και ίσως αυτό το «μου» να κρύβει ολόκληρη θεολογία.

Γιατί σημαίνει: έχω κάπου να ανήκω. Υπάρχει κάποιος που με χωρά ακόμη.

Η Παναγία δεν εγκατέλειψε τον κόσμο επειδή ακριβώς δεν έπαψε να σχετίζεται μαζί του.

Γι' αυτό βρίσκεται κοντά στη μάνα που κλαίει, στον άρρωστο που φοβάται, στον άνθρωπο που ξενυχτά μόνος, στον αμαρτωλό που ντρέπεται ακόμη και να κοιτάξει τον Θεό.

Δεν μας υποσχέθηκε μια ζωή χωρίς πόνο.

Μας θυμίζει κάτι ίσως σημαντικότερο: ότι το αντίθετο του πόνου δεν είναι πάντοτε η χαρά. Μερικές φορές είναι η παρουσία.

Να υπάρχει κάποιος εκεί. «Τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες...»

Κι αυτή ίσως είναι η βαθύτερη παρηγοριά της πίστης: ότι ακόμη κι όταν αισθάνεσαι πως δεν σε χωράει πια κανείς, υπάρχει μια Μάνα που εξακολουθεί να λέει στον κόσμο: “Δεν σας άφησα”.....\

Χρόνια πολλά, καλά κι ευλογημένα.

π. Λίβυος